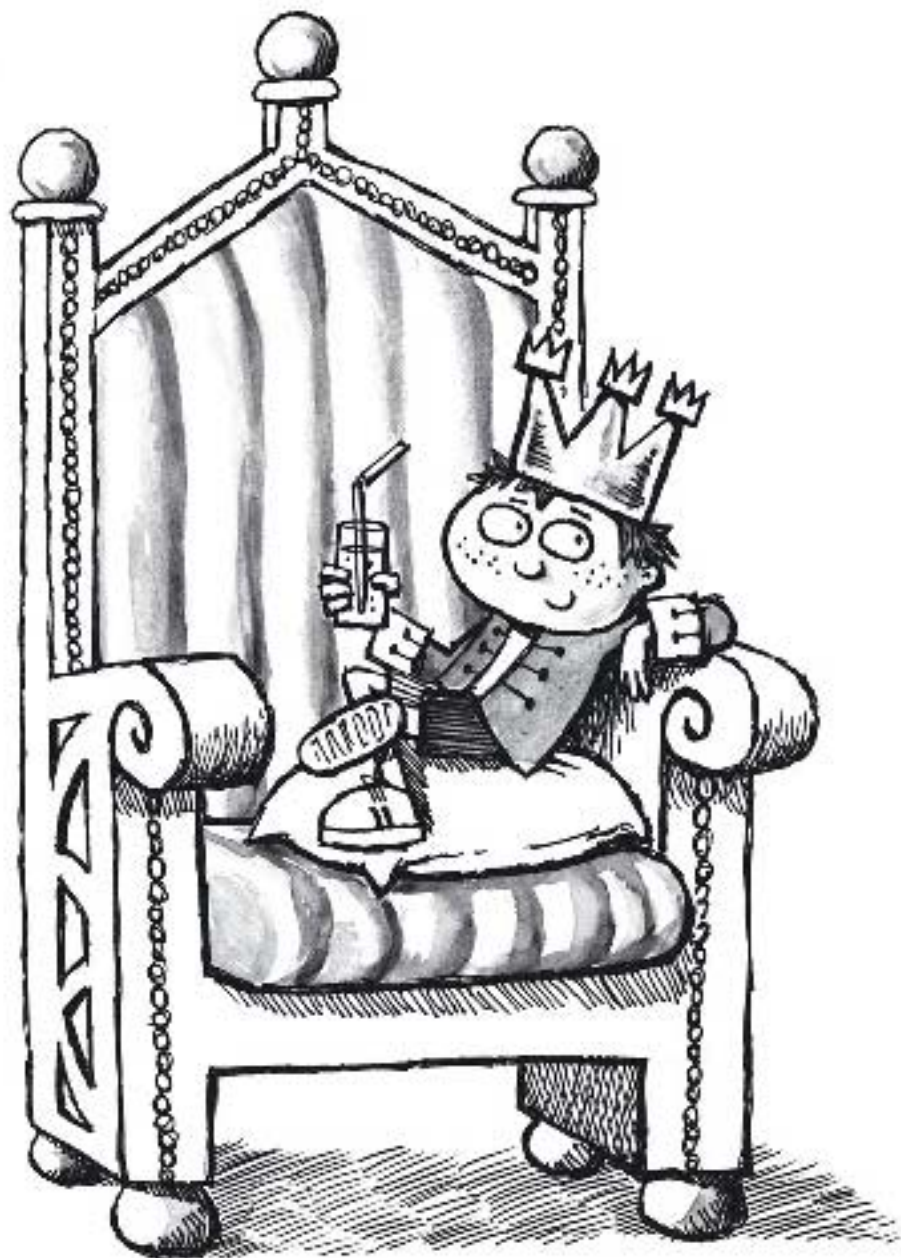

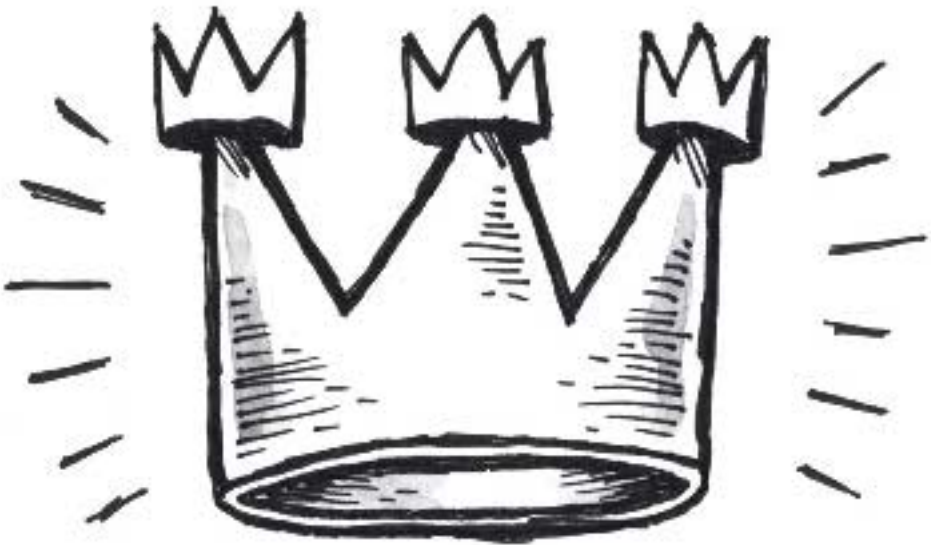

ZAKGELD

'Ik wil mijn zakgeld graag nu,' zei de jongen.
Meteen kwam er een man binnen met een
kruiwagen boordevol met gouden munten.
Eddie was geen gewone jongen van negen jaar.
Hij was een koning, met een troon en een eigen
harnas en een kasteel met geheime gangetjes
en zo. Maar het mooiste was: hij had een
kroon.

Een kroon is erg belangrijk. Als hij die niet ophad, zou iedereen zeggen: 'Kijk die jongen daar eens. Die ziet er verbazingwekkend normaal uit, vind je niet? Net een gewoon kind.' Maar zet hem een kroon op en iedereen zegt: 'Wow! Dat is een jongen, *maar ook* een koning! Die doet vast heel veel leuke dingen en die beleeft vast heel veel avonturen. Wat is een koning zonder kroon?'

Deze kroon was echt heel bijzonder, want op elke punt zat een klein kroontje. De kroon had kronen. Veel kroniger kan een kroon niet worden. Het was dus ook niet gek dat Koning Eddie hem nooit afdeed.

‘Hartelijk dank,’ zei Eddie tegen de lakei met de kruiwagen, want hij was een beleefd jongetje, ook al was hij de koning.

Koning Eddie graaide in het goud en haalde een handvol glanzende munten naar boven. Op een kant van de munten stond zijn gezicht. Daar werd hij altijd vrolijk van.

Eddie keek naar zijn assistente en riep: ‘Jill, ik ga even naar buiten, hoor!’ zei Minister Jill,

terwijl ze twee brieven tegelijkertijd aan het schrijven was, met elke hand een. Probeer maar eens. Dat is niet makkelijk.

Jill had het altijd druk. Jill was een volwassene met een volwassen beroep. Eddie was dan wel de koning van het koninkrijk Eddieland, maar voor de ingewikkelde zaken had hij een volwassene nodig.

Wie moest er een dansende beer regelen voor een verjaardagsfeest?

Jill.

Wie moest er een brief met verontschuldigingen schrijven als de dansende beer iemands arm opgegeten had? Jill.

Jill werkte net zoveel als dat Eddie speelde, en Eddie speelde heel vaak.

Eddie rolde de kruiwagen vol met munten over de weg.

‘Middag!’ zei Koning Eddie.

‘Middag, majesteit!’ zei een
langslopende boer.

In het koninkrijk van Eddie woonden boeren, maar het waren geen arme hongerige boeren die gekleed waren in zakken en die brandnetels kookten als avondeten. Nee, dit waren blije boeren, ze lachten en ze waren aan de dikke kant. Als het dagelijks werk gedaan was, dansten ze op het dorpsplein, gewoon omdat ze zo gelukkig waren.

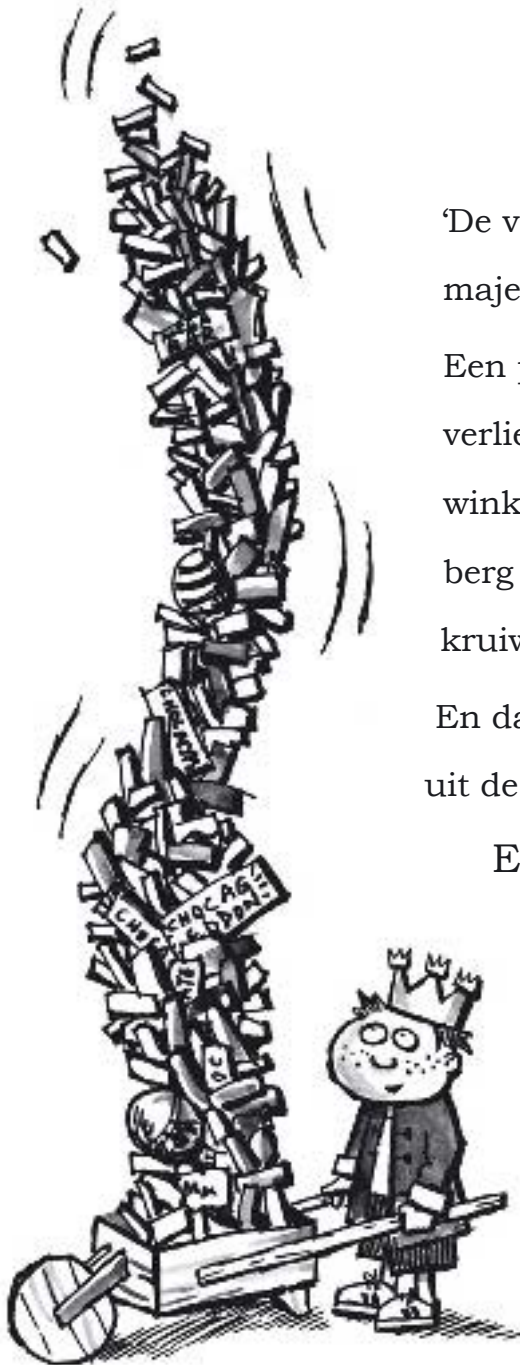
Eddie was op weg naar het dichtstbijzijnde dorp. Eddieland was geen groot land, dus er was maar één dorp. Het heette 'Dorp'. Als ze er ooit nog eentje zouden bouwen, dan had Dorp dringend een nieuwe naam nodig.

Koning Eddie ging een snoepwinkel binnen. In Dorp waren heel wat snoepwinkels. Hij pakte

twee flinke handen vol met gouden munten en smeed ze op de toonbank.

‘Hallo. Ik wil graag alle chocola, alle chocoladerepen en alle andere lekkere dingen waar chocola in zit.’

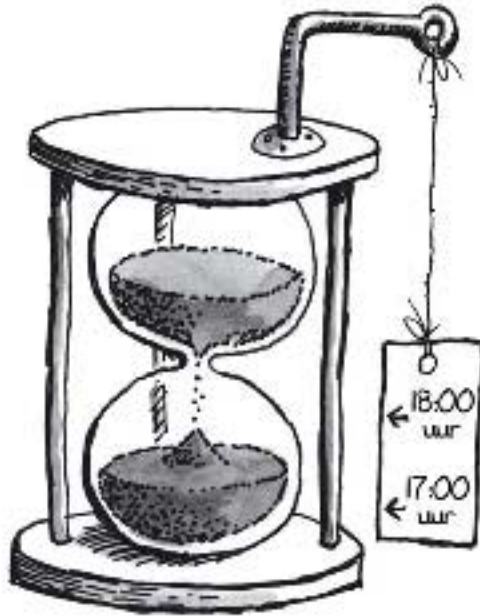
‘De vaste bestelling,
majesteit? Natuurlijk.’

Een paar minuten later
verliet Koning Eddie de
winkel met een enorme
berg lekkernijen in zijn
kruiwagen.

En daarna kocht hij alles
uit de volgende snoepwinkel.

En uit de volgende.

En de volgende.

Tegen halfzes probeerde Eddie in zijn kruiwagen een enorme wiebelende chocoladetoren recht te houden. Hij kiepte hem in een reuzentrechter, die aan een buis vastzat, die aan een rad vastzat, dat aan een andere buis vastzat, die aan een zuiger vastzat, die weer vastzat

aan... nou ja, je snapt het wel. Het was een
behoorlijk ingewikkelde machine: Koning Eddies
Eerlijke Snoep Slinger Smijter. Of, kortweg,
K.E.E.S.S.S.

De koning reed met K.E.E.S.S.S. door de straten
van Dorp en strooide de chocola alle kanten op.
De boeren renden hun huis uit en probeerden
zo veel mogelijk snoep te pakken te krijgen. Dit
vonden ze het leukste moment van de
week.

